

tion, som regeringen tidligere har anset for at ligge under den acceptable grænse – jeg kan så være uenig i, at det er acceptabelt i det hele taget – som regeringen selv satte sig, bl.a. for de våbentyper, der bliver anvendt i Libanon, er den grænse ikke holdt. Det er våbentyper, der ligger meget tæt, ikke er nøjagtig den samme, men hvor selvdestruktionsmekanismen er af samme type som den klyngebombe, som regeringen ville godkende. Det har jo vist sig, at den ikke holder den standard, som regeringen troede den holdt, og det er derfor, at jeg går efter at motivere, opmuntre regeringen alt, hvad jeg kan, til at køre en linje, der går på, at man ikke accepterer, at den her selvdestruktionsmekanisme er en tilstrækkelig undskyldning til at sige, at så er de civile tab acceptable.

Kl. 17:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Udenrigsministeren.

Kl. 17:21

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nej, det ville jo for så vidt være morbidt, hvis man begyndte at sige, at civile tab er acceptable. Det er de ikke. Civile tab er overhovedet ikke acceptable. De er også forbudt ifølge krigens love. Men der sker altså det, at af og til er der civile tab. Det er jo virkelighedens verden, desværre, og det bør ikke ske, og derfor skal det minimeres maksimalt. Det vil sige, at man hele tiden skal tvinge situationen teknologisk frem til, at udstyret bliver mere og mere sikkert og mindre og mindre fejlfyldt. Det skal vi blive ved med at presse frem, og det må vi gøre i kraft af konventionerne, således at man hele tiden – det kunne f.eks. være en af metoderne – er forpligtet til at gå over til den form for klyngeammuniton, som har vist sig at have den mindste fejlmargen. Det kunne jo være et element i et slutresultat. Der ved ville man i hvert fald fremtvinge, at hver gang nogen havde fundet frem til noget, der var mindre farligt end andet, så skulle alle de andre følge med. Så der er flere muligheder, men jeg er da glad for, at vi kan konstatere, at vi begge er meget optaget af det, og at det her altså drejer sig om at få det bedste resultat ud, og også, at vi er enige om, at det bedste resultat altså omfatter de 90 pct. Det bedste resultat er ikke et resultat, som ignorerer de 90 pct.

Kl. 17:22

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Pernille Frahm.

Kl. 17:22

Pernille Frahm (SF):

Altså, det bedste resultat er jo det, der omfatter hundrede procent. Det kan vi hurtigt blive enige om. Men tidligere på dagen havde vi en debat herinde om eurosamarbejdet. Det omfatter jo heller ikke hundrede procent, og alligevel kan jeg forstå, at der er ganske mange partier, der synes, vi skal blive i det eller ind i det. Det er bare et eksempel på, at selv et samarbejde mellem en begrænset kreds af lande jo faktisk kan flytte ting – det er derfor, jeg nævner det, det er ikke bare sådan almindeligt drilleri, der er faktisk en mening med det – og vi har jo før set eksempler netop på en kreds af lande, der slutter sig sammen og begynder på ting; vi ved f.eks. med landminedebatten, at det starter et sted, og så ruller det derfra. Det er derfor, at jeg ikke helt køber den der med, at Rusland og USA ikke er med og Finland også sviner og sådan noget, og så kan det være lige meget. Det giver mening at indføre de her konventioner, også fordi, som vi lige var enige om før, man gennem Osloprocessen i Dublin forpligter sig til aktivt at arbejde for at udbrede forbuddet.

Det bringer mig så til den sidste ting, jeg godt vil høre om, nemlig samarbejdet med andre lande, som ikke har tilsluttet sig forbuddet. Hvilken linje vil regeringen køre i FN-forhandlingerne? Vil man stadig væk lukke op for, at det er o.k. at samarbejde med lande, der stadig væk anvender klyngebomber, også dem, som vi har været med til at forbyde, eller vil man også her køre den linje, som blev vedtaget i Dublin, nemlig at man aktivt skal arbejde for at udbrede forbuddet og derfor naturligvis ikke kan samarbejde med og om anvendelse af klyngeammuniton?

Kl. 17:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Udenrigsministeren.

Kl. 17:24

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der er mange forskellige bolde, der pludselig er blevet kastet op i luften her i sidste runde. Oslokonventionen forbyder altså ikke samarbejde med lande, som har klyngeammuniton, for så ville f.eks. Norge overhovedet ikke kunne delta i NATO, for nogle lande i NATO har klyngeammuniton. Så det er ikke forbudt. Det, vi skal gøre, er at prøve at påvirke de andre lande, som ikke er med i Oslokonventionen, til at gå ind for et totalt forbud. Det er det, Danmark arbejder for under vores ledelse af FN-forhandlingerne, men jeg kan lige så godt tilstå her over for fru